

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

ANDESTUSE
ALLIKAS

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Evergreen Springs
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning iga-sugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Elle Raiend

Copyright © 2015 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E12405921
ISBN 978-9949-82-847-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu kalli äia Donald Thayne'i mälestuseks,
kes armastas mind meie esmakohtumisest saadik nagu lihast tütart.

*Aloha 'Oe**.

Ja alati piiritu tänu oma kallile perekonnale
nende kannatlikkuse ja julgustuse eest,
kõikidele töökatele inimestele HQN Booksis,
kes aitasid selle raamatu teoks teha, ja eriti teile,
mu imelised lugejad.

* *Aloha 'Oe* – tervitus või hüvastijätt havai keeles. *Toim*

ESIMENE PEATÜKK

DEVIN SHAW'L OLI igav.

Kuigi selline asjade seis tema praeguses rollis Lake Haveni haigla EMO asendusrästina polnud sugugi halb. Üks korralik trauma võis ju ametialaselt küll stimuleeriv olla ja üksluisust leevendada, kuid ta jumaldas kõiki oma Haven Pointi ja Haveni järve piirkonna naabreid liiga palju selleks, et kellelegi säärast stressi ja valu soovida.

Parem passida väikese EMO õdedelaua taga, püüdes edutult kuduma õppida – ja sugugi mitte esimest korda.

„Ei. Sinu häda on selles, et sa tõmbad lõnga liiga pingule,“ ütles Greta Ward. „Kui see pole õigesti pingul, ei saa sa korralikult kududa ja pead kõik ümber tegema.“

Lake Haveni haigla EMO hirmutavalt asjalik vanemõde kummardus tema poole ja sättis lõnga Devini sõrmede ümber kuidagi sedavõrd keeruliselt, et Devin teadis, et ise ta seda ei oskaks.

„Nii. Parem. Proovi uuesti.“

Devin keskendus, närides alahuult, üritades liigutada enda käes ikka ja alati kangeid ja kohmakaid vardaid.

Olles kolmandat korda lõnga sassi ajanud, Devin ohkas ja andis alla. Jälle. Iga kord, kui nad koos töötama juhtusid, üritas Greta talle kudumist õpetada. Ja see polnud kordagi õnnestunud.

„Inimesed, kes kudumist rahustavaks peavad, on vist peast segi. Mul on asi ilmselt peas kinni. See ei õnnestu kuidagi.“

„Sa ei pinguta piisavalt,“ sõnas Greta.

„Pingutan küll! Ausõna.“

„Isegi mu kaheksa-aastane tütre tütar saab sellega hakkama,“ sõnas Greta rangelt. „Kui sa oled selle käppa saanud, meeldib see sulle elu lõpuni.“

„Minu arvates on see naljakas.“ Callie Bennett, teine meditsiiniõde ja üks Devini häid sõbrannasid, muigas, jälgides tema haledaid katseid üle ajakirja serva.

„Oojaa, hirmnaljakas,“ sõnas Devin hapult.

„On jah! Sa oled arst, kes oskab paika panna mõraga kodarluu, õmmelda kisendava kuueaastase näppu ja aidata beebi ilmale ning seda kõike kinnisilmi.“

„Päris kinnisilmi mitte,“ teatas Devin. „Sünnituse lõpus teen silmad lahti, et näeksin nabanööri lõigata.“

Callie turtsatas naerma. „Tõsiselt, sa oled üks selle haigla parimaid arste. Mulle meeldib sinuga koos töötada ja ma soovin, et sa jääksid siia tööle. Sa oled pinge all rahulik ja paistad alati teadvat, kuidas igas olukorras hakkama saada. Ma ei tahaks seda öelda, kullake, aga kudumises oled sa täiesti lootusetu, proovi palju tahes.“

„Ma üritan selle täna käppa saada,“ kinnitas Devin. „Kui Greta kaheksa-aastane tütre tütar seda suudab, suudan ka mina.“

Ta võttis taas vardad ja keskendus vanemõe valvsa pilgu all, kuni oli edukalt lõpetanud esimese rea, millest loodetavasti kunagi saab sall.

„Pole paha,“ ütles Greta. „Nüüd tee seda umbes nelisada korda veel ja sul võib olla korralik sall olemas.“

Devin ägas. Ta juba soovis, et oleks lugenud pigem viimaseid meditsiiniajakirju, mitte üritanud kuduma õppimisega aega viita.

„Pean minema tagasi kabinetti ja järgmise kuu graafiku valmis tegema,“ ütles Greta. „Jätka samas vaimus ja pea meeles – kümme rida päevas hoiab psühhiaatri eemal.“

Devin naeris, aga pilku ei tõstnud.

„Kuidas sa asendamiseks alati kõige rahulikuma öö valid?“ küsis Callie, kui Greta oli õdedelaua juurest lahkunud.

„Pole aimugi. Veab vist.“

See polnud päris tõsi. Tema ööd polnud alati vaiksed. Viimased korrad, kui ta oli Lake Haveni haigla EMO-s tavapäraseid arste asendanud, olid olnud vaiksed, aga see polnud kindlasti alati nii. Kuu aega varem oli ta töötanud esimese lume ajal öises vahetuses ja oli kogu öö jalgel veetnud, kui toodi sisse autoavariide ja lumelabidate ohvreid ning kaks teismelist, kes olid sõitnud lumesaaniga läbi okastraadi.

Nagu suur osa meditsiinist, nii oli ka EMO ettearvamatu.

Devinile meeldis oma tavapärane töö perearstina koos Russell Warrickiga, kes oli lapsena tema enda arst olnud. Talle meeldis igapäevane suhtlus patsientidega ja mõte, et ta saab ravida kogu perekonda hällist hauani.

Samas asendas ta vahel hea meelega EMO-s, kui väikese haigla kolm vahetuvat EMO arsti abi vajasisid. Väljakutsed ja mitmekesisus trenisid aju ja lihvisid reflekse – ehkki mitte täna öösel, kui lihvida sai vaid oma kudumisoskust, millest oli saanud tema verivaenlane.

Ta alustas kaheteistkümnendat rida, kui kuulis registratuuris melu.

„Meil on kohe arsti vaja.“

„Kas te oskate öelda, mis viga?“ kuulis Devin administraatori rahulikku häält.

Devin ei jäänud vastust ootama. Tema ja Callie hüppasid püsti. Ehkki EMO-s järgiti tavaliselt triaazi protokoll, kus üks meditsiiniõde liigitas patsiente ja määras nende tervisehäda pakilisuse, siis tundus see mõttetu, kui saabujad olid ainsad patsiendid. Kuna kedagi teist polnud, olid nad ka järjekorras esimesed.

Devin astus registratuuri laua juurde ja tema esimene vaatepilt oli suur karmi moega mees, viimaseid päevi rase naine haigla ratas-
toolis ja kaks kohkunud last.

„Milles asi?“

„Olete te arst?“ küsis mees. „Tean, kuidas EMO-s asjad käivad. Oma lugu tuleb jutustada sajale erinevale inimesele, enne kui pääsed kellegi juurde, kes tegelikult aidata saab. Ma ei taha seda läbi teha.“

Devin naeratas kogenukt. „Mina olen doktor Shaw, tänane valvearst. Milles asi?“

„Devin? Sina või?“

Rase naine tõstis pea ja vaatas talle otsa ning Devin tundis ta kohe ära. „Tricia? Tere.“

Tricia Barrett oli olnud keskkoolis tema sõbranna, ehkki nad polnud aastaid suhelnud. Barrett oli olnud tema neiupõlvenimi. Devin ei mäletanud Tricia mehe perekonnanime.

„Tere,“ ütles Tricia, nägu kahvatu, ja tema käed pigistasid ratas-
tooli käetugesid. „Tahaksin öelda, et tore taas kohtuda, aga tegelikult praegu ei ole. Ära solvu.“

Devin astus lähemale ja naeratas rahustavalt. „Ei solvugi. Usu mind, ma mõistan. Räägi, mis toimub.“

Tricia kohendas asendit. „Ei midagi. Keegi reageerib üle.“

„Ta libastus tund aega tagasi libedal kohal ja väänas jala välja.“ Mees ei lasknud naisel midagi öelda. „Ma pole kindel, kas luu on murtud, aga tal on vaja röntgenit.“

Alguses arvas Devin, et see on Tricia abikaasa, aga hoolikamal uurimisel tundis ta mehe ära, ent ainult tänu sellele, et oli teda viimastel aastatel linna peal näinud.

Cole Barrett oli Tricia vanem vend ja temast oli keeruline mööda vaadata – ligi sada üheksakümmend sentimeetrit pikk, seksikas, erksiniste silmade, patuselt pikkade ripsmete ja päikesepleekinud pruunide juustega, mis tavaliselt olid peidus kaubokaabu all.

Cole oli noorukina pöörane olnud, kui Devin õigesti mäletas, ja see paha poisi lindprii õhustik ümbritses meest endiselt.

Väikeses kogukonnas nagu Haven Point tundsid peaaegu kõik kõiki – või vähemalt *teadsid* üksteise olemasolust. Devin polnud mehega kohtunud, aga teadis, et ta elab mägedes linna taga ja et ta päris vanavanematelt suure eduka rantšo.

Kui tema mälu ei petnud, oli mees olnud kõva rodeokauboi.

Päevase habemetüüka ja laineliste sassis juustega meenutas Cole meest, kes oli äsja hobuse seljast maha tulnud või siis mõne õnneliku naise voodist lahkunud, aga see polnud Devini asi. Halva mainega kauboid *polnud* kindlasti tema maitse.

Devin tõrjus mehe mõtetest ja keskendus oma patsiendile, kellele ta pidanuks kohe keskenduma.

„Kas sa saad jalale toetuda?“

„Ei, aga ma pole ka proovinud. See on tobe,“ kordas Tricia. „Luu ei ole murtud.“

Ta võpatas järsku, kahvatades veel rohkem, ja surus käe kõhule.

Devin pani seda tähele ja muutus tähelepanelikumaks. „Kui kaua sul kokkutõmbed on olnud?“

„See on kindlasti valehäire.“

„Mitmes nädal sul on?“

„Kolmekümne neljas. Kaksikud, kui kõhu korvpallisuurus seda ise ei reeda.“

Tema vend kortsutas laupa. „Sul on kokkutõmbed? Miks sa ei öelnud?“

„Sest sa läksid juba tobeda jala väljaväänamise pärast endast välja. Ma ei tahtnud sind paanikasse ajada.“

„Mis toimub?“ küsis väike tüdruk. „Mis asjad on kokkutõmbed?“

„Seda teeb naise keha siis, kui on valmis sünnitama,“ selgitas Tricia.

„Kas sa sünnitad *täna* lapsed?“ küsis tüdruk, sinised silmad suured. „Arvasin, et nad pidid sündima pärast jõule.“

„Loodetavasti mitte täna,“ vastas Tricia. „Vahel tekivad sellised kokkutõmbed, mis aitavad sünnituseks valmistuda. Olen kindel, et need mul ongi.“

Esimest korda tekkis tema näole ebanugavustunne ja Devin teadis, et peab olukorra ohjad enda kätte haarama.

„Ma ei taha saata sind sünnitusosakonda enne, kui oleme jala üle vaadanud. Saame loodete jälgimiseks kõik vajaliku sulle külge ühendada, et näha, mis toimub, ja et sa saaksid rahuneda.“

„Aitäh. Olen kindel, et kõik on korras. Mul on siis piinlik, et kõigile muret valmistasin.“

„Ära selle pärast küll muretse,“ sõnas Devin.

„Vabandust, et tülitan, aga meil on vaja informatsiooni, et saaksime selle arvutisse sisestada ja teile ID-randmepaela väljastada.“ Administraator Brittney Calloway astus lähemale, kirjutusalus käes.

„Mu kindlustusinfo on käekotis,“ ütles Tricia. „Cole, kas saaksid selle välja otsida ja anda talle kõik vajaliku?“

Mees oli seda nägu, et ei tahaks õe juurest lahkuda, aga väike poiss oli juba igavleva moega.

Kelle lapsed need olid? Tüdruk oli umbes kaheksane, heledapäine ja habras nagu Tricia, aga Cole'i siniste silmadega, poiss paar aastat noorem, tõmmuma naha ja suurte pruunide silmadega.

Devin polnud kuulnud, et mehel oleks lapsi – tema teada elas Cole üksinda Evergreen Springsis juba kaks viimast aastat pärast vanaema surma.

„Võite tulla läbivaatustuppa, kui olete siin lõpetanud, või siis oodata ooteruumis.“

Mees vaatas lapsi ja siis õde, olles ilmselgelt kahevahel. „Me ootame siin, kui arvad, et saad hakkama.“

„Saan ikka,“ kinnitas Tricia. „Palun vabandust, et selline tüütus olen.“

Cole naeratas õele leebelt ja armastavalt, mis oleks Devini põlvist nõrgaks võtnud, kui ta poleks olnud kõvemast puust. „Sa pole tüütus, vaid lihtsalt kangekaelne,“ sõnas mees karedalt. „Oleksid pidanud helistama kohe, kui kukkusid, mitte ootama, kuni ma tagasi tупpa tulen, ja kindlasti oleks sa pidanud mainima kokkutõmbeid.“

„Me hoolitseme tema eest ja püüame teile infot anda.“

„Aitäh.“ Mees noogutas ja viis lapsed väiksesse ooteruumi, õe käekott käes.

Devin sundis end Cole'i unustama ja patsiendile keskenduma.

Tavaliselt viisid meditsiiniõed ja abilised patsiendi edasi ning hakkasid infot haigusloosse kirja panema, aga kuna Devin tundis Triciat ja teisi patsiente polnud, hakkas ta sõbrannaga ise tegelema.